

*Атмосферна, сповнена
загадок історія двох людей, які знайшли
своє кохання, борючись за життя!*

У Солт-Лейк-Ситі вирує негода. В аеропорту скасували всі рейси, а пасажери опинились у полоні снігової бурі. Журналістка Ешлі Нокс, яка має встигнути на свою передвесільну вечерю, та хірург Бен Пейн, що поспішає на важливу операцію, вирішують летіти на невеликому приватному літаку. На Ешлі вдома чекає наречений, Бен сумує за коханою дружиною. Під час польоту пілот помирає від серцевого нападу, і літак зазнає катастрофи в одному з найбільш віддалених куточків США на висоті понад 3000 метрів. Пасажери, двоє ледь знайомих людей, залишилися сам на сам посеред засніжених гір. Допомоги чекати нізвідки. Вони повинні негайно вибратися звідси. Але для цього потрібні неймовірні зусилля.

Ця жахлива пригода змусить їх переосмислити своє життя і, можливо, відкрити серце для нового кохання...

"The Mountain Between Us" film artwork © 2017
Twentieth Century Fox Film Corporation.
All Rights Reserved.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3872-5

9 786171 123872 5

ЧАРЛЬЗ МАРТІН

ГОРА МІЖ НАМИ

ЧАРЛЬЗ МАРТІН

МАСШТАБНА
ЕКРАНІЗАЦІЯ
ВІД КІНОКОМПАНІЇ
«ДВАДЦЯТЕ
СТОЛІТТЯ
ФОКС»

ГОРА
МІЖ НАМИ

CHARLES MARTIN

THE
MOUNTAIN

BETWEEN US

A NOVEL

ЧАРЛЬЗ МАРТІН

ГОРА

МІЖ НАМИ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
М29

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Видається з дозволу Crown Business, an imprint
of the Crown Publishing Group, a division
of Penguin Random House LLC та Synopsis Literary Agency

Публікується за сприяння Yates & Yates, LLP,
attorneys and counselors, Orange, CA, www.yates2.com

Перекладено за виданням:
Martin Ch. *The Mountain Between Us* : A Novel /
Charles Martin. — New York : Broadway Books, 2010. — 336 p.

Переклад з англійської *Тайсії Івченко*

ISBN 978-617-12-3872-5
ISBN 978-0-7679-2700-0 (англ.)

© Charles Martin, 2010
© Hemigo Ltd, видання українською
мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», переклад та ху-
дожне оформлення, 2017

Ця книжка є художнім твором, і всі імена, місця, персонажі й події вигадано або ж використано суто з художньою метою. Усі збіги з реальними подіями, людьми та місцями випадкові.

Присвячується Крісу Фірбі

Пролог

Привіт.

Не знаю точно, котра зараз година. Ця штука має записати час. Я кілька хвилин як прокинувся. Ще темно. Не знаю, скільки я був непритомний. Крізь розбите лобове скло падає сніг — у мене обличчя вже кригою взялося. Важко кліпати. Шкіру наче пофарбували. Тільки на смак інакше.

Мене усього трусить... Дихати теж важко. Наче хтось сидить на грудях. Гадаю, два чи три ребра точно зламані. Є підозри, що легеню прохромало кісткою.

Вітер не вщухає, і хвіст фюзеляжу постійно гойдає. Ну, чи що там лишилося від хвоста. Над моєю головою щось шкрябає плексиглас¹ — мабуть, гілка. Звук просто гидотний — наче хтось нігтями дере шкільну дошку. Звідкілясь іззаду теж дме холодом. Раніше там був хвіст. Пахне

¹ Мається на увазі оргскло. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

пальним — мабуть, у баках зосталося чимало. Мене страшенно нудить.

На мені лежить рука. Пальці холодні та перекручені. На одному — тоненька обручка. Це рука Гровера. Він помер ще до того, як літак зачепив дерева. Не знаю, як він примудрився посадити цю пташку і не вбити мене.

Коли ми злітали, температура була близько -10°C . Зараз — не знаю, але на відчуття набагато холодніше. Ми на висоті плюс-мінус три з половиною тисячі метрів. Навряд чи ми встигли пропáдати більш як двісті метрів, перш ніж Гровер завалився на крило. Приладова панель не світиться та вся запорошена снігом. Іноді мерехтить індикатор GPS.

Десь тут собака. Хвіст та зуби, а не собака. Шерсть коротка, розміром трохи більша за хлібину. Дихає з якимось моторошним хрипінням. Мабуть, зовсім малий стомився. О, а ось і він! Ходи до мене, хлопчику... Та ні, ні, не сюди. Ось так. Ой, ну добре, лижи, тільки не гарцюй тут. Як тебе звати, малий? Страшно? Розумію, малий, мені теж...

Не пам'ятаю, як звати собаку...

Так, я знову тут. Що, довго я був без тями? Тут зі мною пес — під пахвою гріється, під пальто. Я вже розповідав про нього? Як же його звати?..

Він теж труситься, аж повіки тремтять. Кожного разу, як виє вітер, він підскакує та починає вити у відповідь.

Не можу чітко згадати, як усе сталося. Ми з Гровером розмовляли... Він був за штурвалом... Брав трохи праворуч... Приладова панель світилася синіми та зеленими вогниками. Під нами — суцільна темрява, жодного ліхтаря миль на шістдесят навколо. На борту була жінка — вона квапилася до свого нареченого... У неї мала бути передвесільна вечеря абощо... Піду пошукаю її.

Вона непритомна, але серцебиття відчувається. Очі заплющені, набряклі. Зіниці розширені. Мабуть, струс мозку. На обличчі кілька порізів — можливо, доведеться зашивати. У правому плечі точно вивих, а ліве стегно зламане. Перелом закритий, але видно, що нога лежить під неприродним кутом та сильно набрякла. Треба буде перевірити, у якому вона стані, — ось тільки трохи віддыхаюся.

Стає дедалі прохолодніше. Мабуть, наближається буря. Треба у щось загорнутися, бо інакше до ранку ми не доживемо. З ногою будемо розбиратися пізніше.

Рейчел... Слухай, я не знаю, скільки у мене ще є часу... я не знаю, чи ми зможемо звідси забратися... але... я беру свої слова назад. Я був неправий. Я розсердився і тому наговорив того. Правда. Ти думала про нас — не про себе. Тепер я це розумію. Ти від самого початку мала рацію. Завжди є шанс.

Завжди.

Розділ перший

Аеропорт Солт-Лейк-Ситі
За дванадцять годин до того

Краєвид був ніякий. Типовий похмурий січневий день. За моєю спиною висів телевізор — там по якомусь каналу передавали новини, і нью-йоркський ведучий розповідав, що аеропорт зачинено через кепські погодні умови. Я притис лоба до скла й подивився на летовище. Хлопці у жовтих комбінезонах розвозили багаж по літаках, і за їхніми маленькими вантажівками з безліччю причепів зміїлися довгі доріжки у снігу. Поруч зі мною на пошарпаній шкіряній валізі сидів утомлений пілот і крутив у руках картуз. Вочевидь, іще сподівався дістатися додому та провести ніч у власному ліжку.

На заході злітну смугу не було видно за хмарами, але зрідка вітер розганяв туман і відкривалися такі собі вікна надії. У Солт-Лейк-Ситі аеропорт оточений горами. На сході засніжені вершини навіть виступають над хмарами. Я завжди любив гори. На якусь мить я замислився: цікаво, а що там за ними?

Я мав злітати о 18:07, але, судячи з того, що інші рейси сильно затримують, то мій раніше від завтрашнього ранку не рушить. Якщо рушить узагалі. Спостерігати за червоним написом «Затримано» на табло набридло, і я перейшов у куток зали до стіни. Тут я всівся, дістав теки з історіями хвороби пацієнтів за минулий тиждень та почав на диктофон записувати звіти, діагнози й рекомендації. Загалом я працюю і з дорослими, але наразі більшість тек у моїх руках належала дітям. Багато років тому Рейчел — це моя дружина —

переконала мене звузити спеціалізацію до спортивних травм у дітей. І вона мала рацію. Я ненавиджу, коли діти шкутильгають, заходячи у мій кабінет, але обов'язною, коли вони вибігають з нього здоровими.

Мені треба було зробити ще кілька записів, але лампочка на диктофоні вже почала блимати червоним, тому я зайшов у крамничку коло терміналу по батарейки. Можна було придбати дві батарейки АА за чотири долари або дванадцять за сім, і я обрав другий варіант. Замінивши батарейки у диктофоні, решту я сховав до наплічника.

Я щойно з медичної конференції у Колорадо-Спрінгс, куди мене запросили взяти участь в обговоренні теми «Поєднання дитячої ортопедії та медицини катастроф». Мова йшла про реанімаційні заходи й різноманітні психологічні підходи до дітей у складній ситуації. Маю віддати належне організації заходу: у професійному аспекті він мене повністю вдовольнив, а місце було обране просто чудове. Ну, а як приємний бонус — можливість на чотири дні вирватися в гори Колледжіейт-Пікс, що поблизу Буена-Віста у Колорадо. Вийшла така собі ділова поїздка з відпочинком у альпіністському стилі. Хтось із лікарів купляє собі «порше», дехто будує величезний будинок, а ще хтось витрачає шалені гроші на гольф-клуб, у який приїздить бодай раз на місяць. А я полюблюю бігати пляжем і ходити в гори. Удома не був уже тиждень.

Прямого рейсу з Колорадо-Спрінгс додому не було, тому я мав летіти через Солт-Лейк-Сіті. Авіаподорожі ніколи не перестануть мене дивувати: летиш на захід, щоб опинитися на сході. Натовп у залі очікування суттєво зменшився — такої пізньої пори в неділю

усі вже щонайчастіше вдома вечеряють. Ті ж, хто опинився тут, або чекають коло свого виходу, або сидять у барі з пивом та крильцями й чипсами.

Її хода не могла не привернути моєї уваги. Довгі стрункі ноги, рішучі цілеспрямовані кроки, грація, ритм. Одразу помітно, як їй комфортно у своєму тілі. Вона була десь 175—180 сантиметрів на зріст, мала темне волосся та вродливе обличчя, але складалося враження, що власна зовнішність не надто її турбує. За віком я б дав їй років тридцять. Щоб краще її уявити собі, згадайте Вайнону Райдер у «Перерваному житті»¹ чи Джулію Ормонд у «Сабрині»². Не те щоб вона була якась особлива — на Мангеттені повнісінько жінок, які заплатили багато грошей, щоб мати такий вигляд. Утім, я певен: її краса від природи. Ну або ж вона заплатила силу-силенну грошей, щоб мати природний вигляд.

Вона спинилася навпроти мене, оглянувши термінал, обрала собі місце метрів за три чи чотири від мене, теж на підлозі. Краєчком ока я й далі її роздивлявся. Темний брючний костюм, шкіряний портфель для паперів та невеличка сумка. Я сказав би, що вона повертається з короткої ділової поїздки. Молодичка поставила сумку на підлогу, дістала кросівки «Найк» і перевзулася. Потім знов оглянула залу, сіла на підлогу та повільно нахилилася до ніг. Судячи з того що підлоги між ногами вона торкнулася не тільки головою, а й грудьми та животом, я припустив, що вона робить таке не вперше. Ноги в неї були наче в ін-

¹ Оригінальна назва фільму «Girl, Interrupted».

² Ідеться про фільм «Sabrina» 1995 року з Гаррісоном Фордом.

структора з аеробіки — м'язисті, сильні. У цій позі вона провела кілька хвилин, після чого зручно вместилася та видобула з портфеля кілька жовтих записників, знайшла якісь нотатки, витягла ноутбук і почала щось друкувати. Друкувала вона приголомшливо швидко. За кілька хвилин ноутбук видав якийсь писк. Дівчина насупила брови, прикусила олівець та почала роззиратися, шукаючи розетку. Я вже займав одну з двох на стіні поруч. Вона підійшла зі шнуром у руках.

— Вибачте, ви не проти, якщо я ввімкну свій ноутбук?

— Звісно ж ні. Прошу вас.

Вона увімкнула зарядний пристрій та сіла ближче, знов розклавши навколо свої блокноти. Я повернувся до історій своїх хворих.

— «Висновки за результатами консультації від... — я поглянув у календар, шукаючи потрібну дату, — 23 січня. Лікар: Бен Пейн. Пацієнт: Ребекка Патерсон. Особисті дані: дата народження 6 липня 1995 року, номер медичної картки ВМС2453, стать жіноча, білошкіра, успішний форвард правого флангу футбольної команди, лідер за кількістю голів у Флориді, має багато запрошень від різних клубів країни, включно з чотирнадцятьма пропозиціями від клубів Першого дивізіону. Три тижні тому мала операцію. Післяопераційний період стабільний, без ускладнень. Проходила активну фізіотерапію. Повний спектр руху відновлено, тест на згинання — 127 градусів. Тест на силу — суттєві покращення, як і в тесті на рухливість. Загалом, нога як нова, а за її словами, навіть краще. Пацієнтка повідомляє, що під час рухів болю немає. Їй дозволено повернутися до усіх її спортивних занять,

окрім скейтбордингу — від цього я радив би втриматися років до тридцяти п'яти».

Я взяв наступну теку.

— «Перша ортопедична консультація, 23 січня. Лікар: Бен Пейн, — доводиться повторювати те саме, бо у світі електронних даних усе постійно плутається, і треба, щоб на кожному записі була вся необхідна інформація. — Пацієнт: Рашид Сміт. Особисті дані: дата народження 19 лютого 1979 року, номер медичної картки ВМС17437, стать чоловіча, темношкірий, почав грати на позиції захисника у «Джексонвілльських ягуарах». Чесно, найшвидша людина, яку я бачив. Згідно з результатами МРТ розриву зв'язок чи сухожилок немає. Рекомендовано агресивну фізіотерапію. Також я б радив утримуватися від відвідування баскетбольних майданчиків до завершення професійної футбольної кар'єри. Рухливість обмежена через больові відчуття та подразливість, але за дотримання порад це зникне після завершення сезону. Можна відновлювати обмежені силові та швидкісні тренування, але до появи больових відчуттів. Повторний огляд призначено за два тижні. Також треба зателефонувати у баскетбольний клуб YMCA¹ та сказати, щоб його картку анулювали».

На цьому поки що все. Ховаючи документи в рюкзаку, я помітив, що жінка сміється.

— Ви лікар? — спитала вона.

— Хірург, — я помахав текою, яку ще тримав у руці. — Розбираюся з пацієнтами за минулий тиждень.

¹ *Young Men's Christian Association (YMCA)* — Християнська асоціація молоді.

— А ви добре їх знаєте, еге ж? Своїх пацієнтів. Пробачте, не могла не підслуховувати, — вона осміялася, перепрошуючи.

— Це моя дружина мене навчила, — пояснив я.

— Чого саме?

— Бачити у людях дещо більше за суму серцебиття та кров'яного тиску відносно до індексу маси тіла.

— Мені б такого лікаря! — знов засміялася молодиця.

— А ви?.. — кивнув я на записники.

— Журналістка, веду рубрики у кількох часописах для жінок, — вона таким самим жестом помахала записником.

— А про що пишете?

— Про моду, усілякі нові тенденції, про стосунки. Частіше за все з гумором та сатирою. Одначе не плітки, ні, я не з тих.

— А я і двох слів зв'язати не зможу. А скільки статей на рік ви пишете? Приблизно?

— О... Гадаю, сорок чи п'ятдесят. — Вона схилила голову. — Зазвичай лікарі ненавидять такі штуки, — жінка кивнула на диктофон, який я й досі тримав у руці.

— А я навпаки, майже завжди з ним.

— Що, талісман?

— Щось на взір цього, — розсміявся я.

— Так зручно користуватися?

— Ну, мені справді зручно. Гадаю, без нього вже буде важко.

— Журналіст у моїй душі відчуває тут якусь історію.

— Він не помилився. Диктофон мені Рейчел подарувала. Це моя дружина. Я тоді гнав вантажівку з нашими меблями у Джексонвілль, додому. На мене

чекала робота в лікарні, і графік дуже лякав Рейчел. Вона боялася стати типовою «вдовою лікаря», знаєте? Чоловіка ніколи немає, а дружина вечорами сидить удома з морозивом та дешевими серіалами. А диктофон... Так ми, можна сказати, спілкуємося. Намагаємося не згубити якісь наші дрібнички... Слухаєш голос — і ніби інша людина поруч. Я щось розповідаю їй між операціями чи коли мені треба вставати серед ночі. Потім через кілька днів віддаю їй. Вона записує якісь свої думки та переживання й віддає мені.

— А чому б просто не користуватися телефоном?

— Та ні, це не те саме. Спробуйте — ви зрозумієте, про що я.

— Давно ви одружені?

— Гм-м... цього тижня виповниться п'ятнадцять років. — Я кинув погляд на її руку. Каблучка на пальці являла собою таку, які дарують на заручини, але обручки не було. — А ви що ж, от-от маєте вийти заміж?

Молодичка стримала усмішку.

— Якраз намагаюся встигнути на передвесільну вечерю. Завтра.

— О, мої вітання!

Вона похитала головою та оглянула натовп.

— У мене ціла купа весільних справ, а я сиджу тут і пишу статтю про якийсь писк моди, який мені навіть не подобається.

— Гадаю, ви хороша журналістка, — зауважив я.

— Ну, мабуть — раз вони мені ще платять, — жінка стенула плечима. — Я навіть чула, що є люди, які купують журнали винятково заради моєї колонки. Щоправда, я ніколи їх не бачила. — Її усміх дійсно

зачаровував. — Так що, ви й досі живете у Джексоновілі?

— Саме так. А ви звідки?

— З Атланти. — Вона простягла мені свою візитівку: Ешлі Нокс.

— Можна Ешлі? — спитав я.

— Звісно. Ось тільки тато називає мене Ешером. Він хотів хлопчика, а коли принесли дитину не з тим комплектом обладнання — тобто взагалі без належного причандалля, — йому довелося трошки змінити ім'я. Нічого дивного, що замість балету та бадмінтону мені випало вивчати тхеквондо.

— А, тобто ви одна з тих, хто може ногами збивати усіякі речі з голів інших людей?

Вона кивнула.

— Ну тоді нема чого дивуватися з вашої гнучкості.

Знову кивок — вочевидь, у неї немає потреби когось вражати.

— То що, маєте і пояс якийсь?

Жінка піднесла три пальці.

— У мене був один тхеквондист минулого тижня. Довелося поставити йому кілька гвинтів та пластину в гомілку.

— Що з ним сталося?

— Ударив ногою супротивника, а той поставив блок ліктем. Ну, гомілка й зігнулася в інший бік.

— Доводилося таке бачити.

— А самій не випадало ближче знайомитися з хірургами?

— Авжеж. У підлітковому віці, та й трохи пізніше теж. Я багато їздила на змагання. Навіть на національному рівні, у різних країнах. Отож зламаних

кісток і вивихів у мене чимало. Якийсь час на швидко-му наборі у телефоні я мала номер мого ортопеда в Атланті. А ви приїздили по роботі чи на відпочинок?

— Я їздив на медичну конференцію. Брав участь у кількох обговореннях, а ще пощастило на кілька днів утекти в гори.

— У гори?

— Полюблюю альпінізм і гірський туризм.

— Це коли не ріжете людей?

Я розсміявся.

— Ну, у мене дві пристрасті. Перша — біг. Так я познайомився з Рейчел. Ще у старшій школі. Біг — це така звичка, якої тяжко позбутися. Коли ми знов переїхали на узбережжя, то оселилися коло пляжу, щоб бігати за прибоєм. А ось друга — гори. Це захоплення ми відкрили разом пізніше, коли я вчився в медичному коледжі у Денвері. Власне, я захопився альпінізмом, а вона пильнувала, щоб мені не зірвало дах. Загалом у Колорадо є п'ятдесят чотири піки, висота яких сягає більш як чотирнадцять тисяч футів¹. Місцеві називають їх чотирнадцятками. У штаті навіть існує неофіційний клуб людей, які побували геть на всіх вершинах. Ну й ми з Рейчел теж почали свій список.

— І на скількох ви вже встигли побувати?

— На двадцяти. А я щойно додав гору Принстон, 14 197 футів², з масиву Колледжіейт-Пікс.

Якусь мить жінка це обдумувала.

— Так це ж вище за чотири кілометри над рівнем моря!

¹ 14000 футів — прибл. 4260 м

² 14197 футів — прибл. 4327 м

— Трохи вище, — погодився я.

— І довго дряпатися на таку гору?

— Зазвичай день або трохи менше. Проте зараз зима, тому йти, — я замислився, добираючи влучне слово, але так і не дібрав, — важкувато.

— То що, і кисень треба з собою нести?

— Ні, це не настільки високо. Але попередня акліматизація не завадить.

— Там нагорі усе вкрито снігом та льодом?

— Саме так.

— Ще й, мабуть, собачий холод і страшенний вітер?

— Та ви точно хороша журналістка! — засміявся я.

— Що, я вгадала?

— Ну, прохолодно.

— І що, ви дісталися верховини та спустилися до-
долу живий?

— Очевидно, що так.

Її брова злетіла вгору.

— Виходить, ви один з отих людей?

— Це ж із яких?

— Що люблять кидати виклик дикій природі.

— Та я швидше воїн вихідного дня. Здебільшого я таки живу на рівні моря.

Вона оглянула натовп.

— Виходить, ваша дружина не із вами?

— Цього разу я сам. — Від ароматів із піцерії поруч у мене вже почав бурчати живіт. — Можу я лишити з вами свої речі? Я на хвилиночку.

— Звісно ж.

За кілька хвилин я вже повернувся з тарілкою салату «Цезар» і чималою піцою з пепероні. Аж тут затріщали гучномовці.

— Прошу уваги! Шановні пасажери, якщо ми зараз усі поквапимося та швиденько сядемо в літак, у нас є шанс вирватися зі шторму. Людей небагато, тож пасажирів усіх напрямків запрошуємо на рейс 1672 до Атланти. Будь ласка, поспішіть.

Над усіма виходами навколо світилося «Затримано». Обличчя присутніх мали майже однаковий розчарований вираз. Пара батьків уже бігла повз мене, тягнучи за собою двох хлопчаків з валізками у стилі «Зоряних війн» і світловими мечами в руках.

Я схопив наплічник, їжу та рушив з іншими сімома пасажирами, серед яких була й Ешлі, до виходу. Вже у літаку я знайшов своє місце, сів та застебнув ремінь. Стюардеси хутко провели перевірку, і літак почав виїжджати на злітну смугу. Я ще ніколи не бачив, щоб посадка пройшла з такою швидкістю. Почувся голос пілота:

— Говорить пілот. Ми у черзі на протильодову обробку. Якщо встигнемо, то вирвемося зі шторму. До речі, у першому класі повно місця — якщо ви ще не там, то це цілком ваша провина. Місць вистачить на всіх.

Усі мерщій пересіли. Останнє вільне місце в першому класі, коло мене, посіла Ешлі — вона усміхнулась мені та застебнула свій ремінь.

— Як гадаєте, вдасться нам сьогодні звідси вшитися?

— Навряд чи, — поглянув я в ілюмінатор.

— А ви, виявляється, песиміст.

— Я лікар, а лікар завжди має бути оптимістом з реалістичними поглядами.

— Ваша правда.

Наступні тридцять хвилин ми чекали на свою чергу, а стюардеси приносили нам геть усе, чого ми тільки могли забажати. Я взяв томатний сік зі спеціями, а Ешлі — склянку каберне.

Знов почувся голос пілота:

— Шановні пасажери, як я вже казав, ми намагалися встигнути забратися звідси до приходу грози, — він вжив минулий час. — Диспетчери твердять, що маємо вікно десь у годину... — Усі полегшено зітхнули: отже, є надія. — Але щойно повідомили, що одна з наших машин для протильодової обробки зламалася. Тобто наразі працює тільки одна, і наш літак двадцятий у черзі. До чого я веду: пробачте, але сьогодні ми нікуди не летимо.

Пасажери розчаровано загули. Ешлі розстегнула ремінь безпеки та похитала головою.

— Та що ж це коїться...

— Сучі тельбухи! — почувлося від чоловіка ліворуч.

— На виході вас зустрінуть представники авіакомпанії, — вів далі пілот. — Якщо комусь потрібен ваучер на номер у готелі, будь ласка, зверніться до Марка — його легко впізнати за червоною курткою. Ми зробили все, що могли. Від імені команди прошу нас вибачити.

Нам нічого не лишалось, як знову повернутися до терміналу. На табло усі написи «Затримано» швидко змінювалися на «Скасовано».

— Маячня якась, — висловив я загальний настрій.

За стійкою стояла жінка у формі співробітника компанії. Я ще не встиг і рота розтулити, як вона вказала рукою на екран із прогнозом погоди та мовила:

— Даруйте, нічим не можемо вам допомогти.

На чотирьох величезних екранах одночасно гігантська зелена пляма грози рухалася на північний схід з Вашингтону, Орегону та північної Каліфорнії. У нижній частині екрана повідомляли про сніговий, мороз і вітер. Ліворуч від мене пара солодко цілувалася. Еге ж, у них, мабуть, зайвий день відпустки. От же пощастило.

Той-таки Марк, про якого говорив пілот, роздавав ваучери та квапив усіх розбирати багаж. У мене, крім маленького наплічника, який я брав у салон, був ще великий рюкзак. Треба було дочекатися, поки вантажники його привезуть. Ешлі я загубив десь поблизу крамнички корисних продуктів. Поки я стояв коло лінії для отримання багажу, мій погляд впав на напис «Приватний аеропорт», що світився десь за півтора кілометри від головної будівлі. На найбільшому ангарі був напис «Чартер». Тут якраз на стрічці з'явився мій рюкзак. Я закинув його на плече, розвернувся та зіткнувся з Ешлі, котра теж чекала на свою валізку.

— А ви не жартували, коли казали, що любляєте альпінізм, — зауважила вона, роздивляючись мій багаж. — Ви наче щойно з Евересту. Ви дійсно усім оцим користувалися?

Мій рюкзак, помаранчевий «Оспрі» на 70 літрів, пройшов зі мною чимало. Я нерідко використовую його замість валізи, бо це зручно, але насправді ходити з ним у гори — саме задоволення. Наразі там був теплий одяг та все для ночівлі у горах: спальний мішок, карімат¹, джет-бойл² (чи не найцінніше моє спо-

¹ Карімат — розмовна назва туристичних килимків.

² Jetboil — модифікований газовий пальник із чашею. Завдяки особливим технологіям швидко кип'ятить воду з низькою витратою газу.

рядження, якщо не брати до уваги спальний мішок), кілька пластмасових пляшок для води й інші дрібниці для виживання чи просто комфортного перебування вище від трьох-чотирьох тисяч метрів. А ще в рюкзаку був темно-синій діловий костюм у тоненьку смужку, чудова синя краватка — її Рейчел подарувала — та блискучі черевики до костюма.

— Та ні, Еверест — це для мене занадто. Я добре знаю свої можливості. Вище від чотирьох з половиною тисяч метрів мені вже дуже важко. Тому я утримуюся від висотних походів. А тут лише найнеобхідніше, — я труснув рюкзаком.

Ешлі помітила свою валізу та взяла її зі стрічки. З виразу її обличчя легко було зрозуміти, наскільки їй боляче від думки, що вона спізнюється на власне весілля. Куди й поділися її шарм і веселощі.

— Було приємно з вами познайомитися. Сподіваюсь, вам поталанить дістатися додому. — Вона простягла руку для потискання.

— Так, я теж спо... — Але вона вже розвернулася та швидко прямувала до юрби, яка чекала на вільні таксі.

Розділ другий

З рюкзаком на плечі я пройшов через скляні двері. Неподалік стояв автобус, що підвозив людей з терміналу до літаків, — наразі він був порожній, бо всі пасажери або сиділи у своїх літаках, або ж намагалися поїхати до готелю. Водій нудився за кермом, вистукуючи пальцями якусь мелодію.

— Пробачте, ви не підкинете мене до чартерів? — постукав я в його вікно.

— Заходьте. Однаково іншої роботи не маю.

За якусь хвилину він вже висадив мене коло ангара.

— На вас почекаати?

— Якщо вам це не складно. Дякую.

Водій не став глушити мотор, і я, піднявши комір та запхавши руки в кишені, побіг усередину. Небо було чисте, але температура швидко падала, а вітер почав боляче кусатися. Зачинивши за собою двері ангара, я потрапив у тепло обігрівача. Крім трьох невеличких одномоторних літаків тут був сивий чоловік — він стояв коло літака з написом «Чартери Гровера: риболовля й полювання у найвіддаленіших куточках». На хвостовій частині літачка був також номер: *138GB*.

Чоловік стояв до мене спиною та стріляв із блокового лука в мішень на дальній стіні, метрів за тридцять п'ять від нього. Коли я увійшов, він саме випустив стрілу, яка просвистіла в повітрі та встромилася в мішень. Чоловік мав на собі потерті джинси та сорочку на кнопках із закатаними рукавами. На шкіряному ремені великими літерами було вибито «Гровер», а збоку висів чохол з мультитулом¹. Через стоптани черевики він здавався дещо клишоногим. Біля його ніг сидів тер'єр Джека Рассела², кидаючи на мене прискіпливі погляди.

— Добрий вечір, — привітався я.

¹ Мультитул — універсальний складаний інструмент, що об'єднує кілька інструментів в одному.

² Тер'єр Джека Рассела — невеличка мисливська порода собак; дорослий пес важить 5—6 кг.

Він опустил лук, розслабив плечі та повернувся до мене. Високий вродливий чоловік із сильним квадратним підборіддям.

— Вітаю. Ви, мабуть, Джордж?

— Ні, сер. Я Бен.

— Шкода. — Він повернувся та знов підняв лук.

— А що, Бен не підходить?

Чоловік напнув тятиву.

— Двоє бронювали мій літак до Сан-Хуана. Мали сідати на невеличкому аеродромі близ Орея. — Він випустив стрілу, і та з пронизливим свистом полетіла до цілі. — Так ось одного з тих двох і звати Джордж. Думав, це ви. — Він узяв наступну стрілу.

Я підійшов ближче до нього та оглянув мішень. Щільніше за все вона була вибита навколо яблучка — вочевидь, старий чимало часу проводив тут з луком.

— Таланить же новачкам, — пожартував я.

Він осміхнувся та знов напнув тятиву.

— Тренуюся, коли чекаю на клієнтів. — Чоловік випустив третю стрілу, і та увійшла в ціль чітко між двома попередніми — навіть торкнулася їх.

Потім він причепив лук до спинки свого сидіння в літаку та пішов до мішені. Я рушив за ним.

— Хтось любить у вільний час ганяти маленький м'ячик по траві дорожезними металевими дрючками, — він витяг стріли, — а мені до вподоби рибальство та полювання.

Я зміряв оком його літак.

— Слухайте, а чи зміг би я переконати вас допомогти мені вшитися звідси сьогодні?

— Ви що, переховуєтеся від поліції? — глипнув він на мене спідлоба.

— Ні-ні, — всміхнувся я. — Просто дуже хочу додому.

— Та я і сам вже думав зачиняти ангар і бігти у тепле ліжечко до моєї дружини, — він кинув оком на годинник, а потім помітив у мене на пальці обручку. — Либонь, ви теж хочете того самого. Хіба що не з моєю дружиною, — легко розсміявся старий.

— Саме так, сер. Саме так.

— І що, де ж ваш дім?

— Флорида. Думав, може, ви допоможете мені вивратися з цієї грози, а вранці я вилечу першим рейсом у Флориду. То що, чи годе я переконати вас підкинути мене кудись на схід від Скелястих гір?

— Господи, та куди ж ви так поспішаєте?

— У мене за, — я зиркнув на годинника, — тринадцять годин сорок три хвилини операція на колінному суглобі, а потім ще дві з заміни кульшового суглоба.

Гровер засміявся, витяг із кишені ганчірку та почав витирати руки.

— І що, боляче вам завтра буде?

— Ну, мені навряд чи. Я ж хірург.

Він визирнув за двері ангара в бік головного аеропорту.

— Що, великі пташки сьогодні вдома?

— Рейси скасували. Зламалась одна з машин для протильодової обробки.

— Вони в них постійно ламаються. Можливо. А може, з машинами насправді все гаразд, а причина у профспілці. І щодо ваших операцій — їх не можна перенести? Пам'ятаю, мені переносили, — він по-

стукав кулаком собі по грудях, — із серцем іноді проблеми.

— Та мене й так тиждень не було — через конференцію. За скільки ми могли б домовитися?

Закінчивши протирати руки, він захвав ганчірку до кишені. Свій лук разом з колчаном зі стрілами старий прилаштував за спинкою сидіння у літаку та закріпив липучками. Ще я побачив у салоні три довгі футляри з чимось.

— Мої спінінги, — поплескав він їх долонею.

— А це що? — вказав я на інший футляр неправильної форми поруч із вудками.

— Сокира. Я літаю у дійсно віддалені місця і маю на борту все необхідне, — він поплескав туго зібганий спальний мішок. — У таких місцях треба розраховувати тільки на себе.

За спинкою висіла куртка з усіляким рибальським приладдям — я навіть ножички та сітку розгледів. Гровер пояснив:

— Подекуди мої клієнти хочуть у такі місця, що сам я не можу дозволити собі туди літати. Тож я користуюся нагодою та роблю те, що полюбляю. Зі мною іноді дружина літає.

Гроверу, вочевидь, було вже за шістдесят, а втім, він мав вигляд людини, не старшої за п'ятдесят, і за енергетикою нагадував радше підлітка.

— Це ваш власний літак?

— Так, «Скаут».

— Схожий на літак Стівена Фоссетта¹.

¹ Стівен Фоссетт — американський пілот та мандрівник. Дві тисячі сьомого року злетів на одномоторному літакові й зник безвісти. Наступного року туристи випадково натрапили на місце аварії його літака у горах Сьєрра-Невада.

— Це такий самий. Двигун «Локомен» 0-3-60, видає 180 конячок. Максимальна швидкість — 140 миль на годину.

— Небагато, — зауважив я.

— Швидкість не головне. — Гровер ніжно погладив лопать пропелера. — У цієї пташки швидкість на приземленні 38 миль на годину — її можна посадити на клаптик землі завбільшки з цей ангар.

Я оглянув приміщення — метрів 25 на 45.

— Завдяки цьому я можу дістатися дійсно віддалених місць, — розповідав він. — Саме за це мені й платять. — Чоловік позирнув на годинник та на мить замислився. — Слухайте, ну, навіть якщо я підкину вас до Денвера, ви все одно зможете вилетіти тільки вранці.

— Я хочу спробувати. Крім того, кажуть, насувається така буря, що може засипати снігом надовго.

— І це не дешево, — зауважив він.

— Скільки?

— Сто п'ятдесят на годину, і вам доведеться також заплатити за шлях назад. Тобто 900 доларів.

— Кредитки берете?

Чоловік примружив одне око, нахилив голову, прискіпливо мене оглядаючи. Вочевидь, він щось вирішив, кивнув, криво всміхнувся та простяг руку.

— Гровер Рузвельт, — відрекомендувався він.

Я потис його жорстку долоню.

— Часом не родич колишньому президентові?

— Не дуже близький. Не те щоб вони дуже хотіли зі мною породичатися.

— Бен Пейн.

— І ви що, ходите лікарнею у халаті з написом «Лікар Пейн»?

Подяки

Мушу зізнатися, що це не перша моя книжка після того, як вийшла «Де закінчується річка». У моєму блогу можна знайти інформацію про те, яким було моє життя між тими двома публікаціями. Скажу, що, коли твою книгу не беруть у видавництві, це важко... Наче народив дитину, а лікарі хитають головами й кажуть: «Е, ні. Це нікуди не годиться. Відправляємо назад».

Рукопис тепер радше схожий на автівку, яка стоїть на цеглинах у гаражі: ти знімаєш із неї усе, що тільки можеш. І ті частини нині живуть на сторінках, які ви щойно перегорнули. На щастя, відмова не стала кінцем мого письменницького життя, і ви тримаєте в руках мою нову книжку, за що я дуже вдячний багатьом людям.

Стейсі Крімер. Дякую тобі за твою участь у моїй праці, розвитку та кар'єрі. Навіть у найважчі часи. Бажаю тобі успіху з твоїми новими проектами — ти на це заслуговуєш.

Майклові Пальгону. Якщо брати до уваги всі то-рішні події, ти запросто міг рубоннути мої швартови та відправити у вільне плавання. Не знаю, чи думав ти

про це, але я точно думав. Так що дякую тобі за тиху пристань.

Усім неймовірно талановитим людям із «Бродвей і Рендом Гауз» — Даяні Сальваторе, Кетрін Поллок, Рейчел Рокікі, Лінді Каплан, усім працівникам відділу роботи з закордонними видавцями, а також усім, кого я не знаю, але хто допомагав продавати мою книжку. Без вас мене тут не було б, отож ми з Крісті неймовірно вам усім вдячні.

Крістіні Прайд. Дякую тобі за твою терплячість і гостре око, а також за те, що захищала мене. Я знаю, як тяжко долучитися до проекту посеред роботи — наче застрибнути на поїзд на повній швидкості. Ти чудово стрибаєш. Дякую тобі за твою працю!

Л. Б. Нортону. Я радий, що ти повернувся — і дякую тобі. Уже вп'яте. Працювати з тобою — саме задоволення. Дякую тобі за все, що ти зробив задля того, щоб мої думки нарешті опинилися на папері й інші люди теж могли мене зрозуміти. І ти мав рацію: я написав «буквоїд» з помилкою.

Біллові Джонсону. Коли я почав писати цю книжку, я зателефонував найбільшому любителю пригод, якого тільки знав, — Біллу Джонсону. Ми з ним разом полетіли в Юту та провели тиждень в одному з найбільш диких місць. Він примудрився завести мене туди та вивести звідти живим. Коли я попросив його про це, він якраз сидів у кабінеті, споглядаючи графіки падіння ринку. Із півсекунди (поки завантажувалася сторінка в Інтернеті) він думав, а відтак просто сказав: «Добре». Таких друзів у житті буває мало. Дякую тобі. Ти довів, що ти надзвичайно міцний горішок — отож-бо не вір нікому, хто вважає інакше. Ти

ніколи не здаєшся, якщо тільки хтось не приносить каву, тістечко чи щось приємно прохолодне — і навіть тоді ти лише береш паузу, а потім і далі робиш свою справу. У тебе чудовий легкий сміх — а це рідкісний дар, яким ти щедро ділишся. Ти завжди будеш дорогим гостем коло мого вогнища, друже. Особливо якщо маєш із собою свій лук для розведення вогню, джет-бойл і френч-прес.

Крісу Фірбі. Років десять тому, коли я був лише звичайним мрійливим хлопцем із Джексонвілля (хоча тут мало що змінилося), який з усієї сили намагався домогтися, щоб його рукопис хтось прочитав, а може, й надрукував. І тоді підстаркуватий бейсболіст із хорошою подачею прочитав моє твориво та запропонував представляти мої інтереси. Відтоді вийшло вже десять книжок. І тому саме ця присвячується тобі. Ти цього вартий. І не тільки за твою роботу, а й за твою дружбу, за мудрі поради, за багато пройдених разом зі мною кілометрів та прожитих мрій. Крісе, ти просто чудова людина.

Крісті. Колись я запропонував: «Біжімо зі мною». І ти побігла. Відтоді ти — пристань мого серця.

До читача

Якось у лютому я стояв десь між Солт-Лейк-Ситі та Денвером, у горах Юїнта, на висоті у три з половиною тисячі метрів, і дивився навкруги. А довкола мене було сто кілометрів пустелі. Гірської пустелі, вкритої снігом. І жодного ліхтаря, скільки бачить око. Вітер жбурляв сніг мені в обличчя, а мороз щипав очі. Мороз та сльози. Я боровся з чимось, що засіло в мені десь глибоко в генах. З питаннями, на які не знаходив відповіді. І на думку спали слова, які супроводжували мене дорогою додому: «Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога»¹.

¹ Псалом 120.

Літературно-художнє видання

МАРТІН Чарльз
Гора між нами
Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *Н. В. Бордукова*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *К. В. Озерова*

Підписано до друку 27.07.2017. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 6000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

К Н И Ж К О В И Х

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

***Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів***
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Мартін Ч.

М29 Гора між нами : роман / Чарльз Мартін ; пер. з англ.
Т. Івченко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2017. — 352 с.

ISBN 978-617-12-3872-5

ISBN 978-0-7679-2700-0 (англ.)

У Солт-Лейк-Сіті вирує негода. В аеропорту скасували всі рейси, а пасажери опинились у полоні снігової бурі. Журналістка Ешлі Нокс, яка має встигнути на свою передвесільну вечерю, та хірург Бен Пейн, що поспішає на важливу операцію, вирішують летіти на невеликому приватному літаку. На Ешлі вдома чекає наречений, Бен сумує за коханою дружиною. Під час польоту пілот помирає від серцевого нападу, і літак зазнає катастрофи в одному з найбільш віддалених куточків США на висоті понад 3000 метрів. Пасажери, двоє ледь знайомих людей, залишилися сам на сам посеред засніжених гір. Допомоги чекати нізвідки. Вони повинні негайно вибратися звідси. Але для цього потрібні неймовірні зусилля...

УДК 821.111(73)